

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
STALNA SLUŽBA U KRAPINI
Krapina, Trg dr. Mirka Dražena Grmeka 1

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Krapini po sucu Barbari Čuček kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Dragice Hršak, OIB: 14017362051 iz Vrbovca, Livadarska 22, koju zastupa punomoćnik Davorin Bukovac, odvjetnik iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Davorin Bukovac, Željko Kaselj i Jelena Turkalj iz Zagreba, protiv tuženice Erste & Steiermärkische Bank d.d., OIB: 23057039320 sa sjedištem u Rijeci, Jadranski trg 3a, koju zastupa punomoćnik Damir Metelko, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 12. svibnja 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužiteljice Ive Mesić, odvjetnice iz Zagreba i zamjenice punomoćnika tuženika Nikol Gašić, odvjetničke vježbenice u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, 26. lipnja 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

- I. Utvrđuje se da su nišetne odredbe ugovora o kreditu broj: 51400607-5103764559, koji su 18. prosinca 2007. zaključili tužiteljica Dragica Hršak, OIB: 14017362051 iz Vrbovca, Livadarska 22, kao korisnik kredita i prednik tuženika Erste & Steiermarkische Bank d.d., OIB: 23057039320, sa sjedištem u Rijeci, Jadranski trg 3a, kao kreditor u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF.
- II. Nalaže se tuženiku Erste & Steiermärkische Bank d.d., OIB: 23057039320 sa sjedištem u Rijeci, Jadranski trg 3a da tužiteljici Dragici Hršak, OIB: 14017362051 iz Vrbovca, Livadarska 22 isplati iznos od 3.325,51 eura (slovima: tri tisuće tristo dvadeset pet eura i pedeset jedan cent) u roku od 15 dana.
- III. Odbija se preostali dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 9.881,48 eura (slovima: devet tisuća osamsto osamdeset jedan euro i četrdeset osam centi) zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. do isplate.

- IV. Nalaže se tuženiku Erste & Steiermärkische Bank d.d., OIB: 23057039320 sa sjedištem u Rijeci, Jadranski trg 3a, nadoknaditi tužiteljici Dragici Hršak, OIB: 14017362051 iz Vrbovca, Livadarska 22, trošak parničnog postupka u iznosu od 893,44 eura (slovima: osamsto devedeset tri eura i četrdeset četiri centa) zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 26. lipnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.
- V. Odbija se tužiteljica s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan.
- VI. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikom 18. prosinca 2007. zaključila ugovor o kreditu, broj: 51400607-5103764559 (dalje: ugovor o kreditu), na temelju kojeg je tužiteljici odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti od 110.000,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja s rokom otplate od 300 mjeseci. Tužiteljica navodi da je naprijed navedeni ugovor o kreditu izmijenjen Aneksom I Ugovoru o kreditu br. 5103764559 od 9. veljače 2016. temeljem Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj: 102/15.) od 25. siječnja 2016. (u daljnjem tekstu: Dodatak ugovora) kojim je učinjena tzv. konverzija kredita na način da je utvrđena preostala neotplaćena glavnica u valuti euro s danom 30. rujna 2015. Tužiteljica navodi da je ništetna ugovorna odredba kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, jer prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu, tuženik kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima. Tužiteljica navodi da su se o ništetnosti navedene ugovorne odredbe već pravomoćno izjasnili domaći sudovi i to povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, slijedom čega o pravnoj osnovi ove tužbe već postoji presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu presudom Visokog trgovačkog suda broj br: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018, kao i presudom i rješenjem Vrhovnog suda u Republici Hrvatskoj, posl. br. Rev 2221/2018 od 3. rujna 2019. Konačno, Vrhovni sud Republike Hrvatske je odlukom po izvanrednoj reviziji broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. odlučio kako sama činjenica da su stranke sklopile dodatak ugovoru o kreditu na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju te na taj način izvršile konverziju kredita u kredit uz valutnu klauzulu u euro, ujedno ne znači da su korisnici kredita izgubili pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne budući da isti tvrde da im nije u cijelosti podmiren dug i postavljaju

kondemnatorni zahtjev za isplatom, dok ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane pa stoga tužitelji imaju pravni interes i mogu tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvarili eventualna prava koja im pripadaju. Tužiteljica se poziva na pravno utvrđenje iz navedene presude kojom je utvrđena ništetnost odredbe kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Tužiteljica navodi da je presudama trgovačkog suda pravomoćno utvrđena ništetnost promjenjive kamatne stope, kao i ugovaranje valutne klauzule vezivanjem glavnice kredita uz valutu CHF. Tužiteljica navodi da činjenica da su stranke sklopile Dodatak ugovora o kreditu temeljem odredbi Zakona, te da je provedena konverzija CHF kredita u kredit uz valutnu klauzulu EUR, ne znači da je time tužiteljica kao potrošač izgubila pravo za utvrđenje da su pojedine odredbe ugovora ništetne, kao i pravo na povrat preplaćenog iznosa. Tužiteljica navodi da je takav stav u skladu s pravom Europske unije i presudama suda Europske unije, posebice presudom C-118/17 od 14. ožujka 2019., slučaj Dunai. Tužiteljica navodi da je na dan konverzije 30. 9. 2015. postojala i razlika između neotplaćenog iznosa glavnice kredita u CHF uz početnu kamatnu stopu (prvotno ugovorenu) i početni tečaj (na dan isplate kredita), a koji iznos predstavlja stjecanje bez osnove na strani tuženika te je tužiteljica ovlaštena potraživati tako preplaćeni iznos. Tužiteljica navodi da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene protiv tuženog trgovca, slijedom čega tužiteljica postavlja zahtjev tuženiku za vraćanjem onog što je, do dana sklapanja Aneksa ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija, primio po osnovi ništetnih ugovornih odredbi kojom je ugovorila valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak na temelju odredaba članka 323. Zakona o obveznim odnosima. Tužiteljica navodi da je temeljem odredbi ugovora o kreditu dužna otplaćivati kredit u iznosu od 110.000.00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja s rokom otplate od 300 mjeseci. Obzirom da je utvrđeno da je navedena ugovorna odredba o ugovorenoj valuti uz koju je vezana glavnica ništetna i nepoštena, tužiteljica navodi da je plaćala veći iznos od onoga koji bi plaćala da je plaćala kao da su joj anuiteti obračunavati u kunama, odnosno po tečaju CHF po kojem joj je kredit isplaćen u kunama. Uslijed navedenog tužiteljica tvrdi da je preplatila tuženiku iznos, koji je iznos tuženik dužan vratiti tužiteljici zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na iznos od svakog pojedinog preplaćenog anuiteta pa do isplate. Tužiteljica navodi da je tuženik na dan 30.09.2015. izvršio obračun, prema kojemu je tužiteljici ostatak nedospjele glavnice u eurima iznosio 55.684,75 EUR te predlaže da se u postupku utvrdi da li je na dan konverzije postojala razlika između neotplaćenog iznosa glavnice kredita u CHF u prvotno ugovorenoj početnoj kamatnoj stopi i tečaju na dan isplate kredita te neotplaćene glavnice EUR kredita u kunskoj protuvrijednosti na dan konverzije te predstavlja li provedena konverzija u matematičkom smislu potpuno obeštećenje tužiteljice pod pretpostavkom ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli. Tužiteljica navodi da nije u mogućnosti precizirati tužbeni zahtjev, te je navela da će isti specificirati nakon što sud naloži tuženiku da dostavi dokumentaciju po predmetnom kreditu, a sve sukladno čl. 186. b st. 4. i 5. Zakona o parničnom postupku.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se prije upuštanja o raspravljanju o glavnoj stvari, pozvao na ugovorenu mjesnu nadležnost stvarno nadležnog suda u Rijeci te je predložio da se sud oglasi mjesno nenadležnim i predmet ustupi Općinskom sudu u Rijeci. Podredno, tuženik osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti.

Prije upuštanja u raspravu povodom ove pravne stvari, tuženik također navodi da u ovoj pravnoj stvari tužitelj zahtijeva da sud tuženiku nalaže da dostavi dokumentaciju koja se odnosi na Ugovor o kreditu te da se tuženiku naloži isplata tužitelju iznosa čiju će visinu tužitelj odrediti nakon što tuženik dostavi svu dokumentaciju potrebnu za provođenje financijsko knjigovodstvenog vještačenja. Tuženik navodi da se institut stupnjeviti tužbi koristi u situacijama u kojima tužitelj nije u stanju postaviti procesno dopustiv tužbeni zahtjev, u vidu njegove određenosti, a iz razloga jer tuženik ili ne želi položiti račun ili iz razloga što mu tuženik ne želi dati podatke kojima raspolaže. Tuženik navodi da odredba članka 186.b, Zakon o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14.; dalje u tekstu: ZPP), tako izričito navodi situacije kada je tužitelju dopušteno odstupati od općih pravila o sadržaju tužbe i tužbenog zahtjeva, odnosno situacije u kojima je dopušteno postaviti stupnjeviti tužbeni zahtjev, ali i obvezuje tužitelja da jasno (ne samo) naznači postojanje tih razloga, već da iste i dokaže. Tuženik ističe da tužitelj od tuženika nije nikada zatražio dostavu predmetne dokumentacije, a niti tužitelj o tome ne dostavlja dokaz uz tužbu. Tuženik stoga predlaže sudu da sukladno odredbi članka 109. st. 1. ZPP naloži tužitelju da ispravi tužbu odnosno dopuni na način da određeno naznači pojedinačne iznose i periode za isplatu koje tužbom zahtijeva, podredno da tužbu shodno odredbama zakona odbaci. Tuženik osporava tužitelju svojstvo statusa potrošača jer da odredba članka 3. stavka 9. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 79/2007., dalje u tekstu: ZZP) određuje da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, dakle, za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe. Ujedno tuženik ističe da se status potrošača ne presumira, već je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je tada teret dokaza te činjenice na tužitelju. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača. Nadalje navodi da je odlučna činjenica koju sud treba uzeti u obzir u ovom predmetu da su tužitelj i tuženik dana 9. veljače 2016. godine sklopili Aneks Ugovora o kreditu (dalje u tekstu: Aneks) kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15). Tim Aneksom da su parnične stranke stvorile novu pravnu osnovu, bez značaja obnove, na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Rješenje VSRH posl. br. Revd 2021/2020-6 od 1. lipnja 2022. Vrhovni sud Republike Hrvatske je nakon odluke Suda EU u predmetu C-567/20 od dana 5. svibnja 2022. godine nastavio postupak povodom prijedloga za dopuštenje revizije u predmetu Revd 2021/2020 te je dana 1. lipnja 2022. godine donio rješenje posl. br. Revd 2021/2020-6 kojim se odbacuje revizija tužitelja protiv presude Županijskog suda u Sisku posl. br. GŽ-604/2017/8 od dana 8. svibnja 2020. godine, kojom je potvrđena presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. br. P-3881/15 kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za isplatom preplaćenih kamata i tečajnih razlika nastalih uslijed navodne ništetnosti odredbe ugovora o kreditu broj u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu i promjenu kamatne stope sukladno važećim odlukama Banke, a koji ugovor o kreditu je konvertiran prema odredbama

ZIDZPK/15. Odbacujući predmetnu reviziju VSRH u rješenju Revd 2021/2020 da navodi: „Imajući na umu navedeno pravno shvaćanje ovog suda u pogledu valjanosti zaključenih Dodataka Ugovorima o kreditu (tzv. ugovori o konverziji), na temelju izričitih odredaba specijalnog propisa (Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju „Narodne novine“ broj 102/15) i odnosa prema pravnim pravilima iz Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima iz odluke Gos-1/2019-36 od 4. ožujka 2020., kao i činjenicu da se odluka u kolektivnom sporu na koju se poziva tužiteljica kao razlog važnosti istaknutog pitanja ne odnosi na navedene dodatke ugovorima niti na njih ima neposredan učinak, postavljeno pitanje nije važno pitanje u smislu odredbe čl. 385.a st. 1. ZPP.“ Slijedom navedenog, tuženik ističe da je Vrhovni sud Republike Hrvatske, a nastavno na odluku Suda EU u predmetu C-567/20 i rješenje posl.br. Gos 1/2019, konačno zauzeo i ponovno potvrdio pravno shvaćanje da nakon provedene konverzije ugovora o krediti prema odredbama ZIDZPK/15 tužitelj ne raspolaže valjanom pravnom osnovom za potraživanjem bilo kakvih iznosa s osnove preplaćenih tečajnih razlika i kamata. Pravna stajališta VSRH izražena u odluci posl.br. Gos 1/2019 primjenjiva na ovaj konkretan slučaj da su sljedeća: Aneks ugovora o kreditu zaključen između tužitelja i tuženika, kao pravni posao koji je sklopljen na temelju posebnog zakona ZIDZPK/15 i voljom stranaka, proizvodi pravne učinke od samoga početka i valjan je; Aneksom ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika stvorena je nova pravna osnova koja uspostavlja ravnotežu između tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca; tužitelj kao korisnik kredita u CHF nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli, niti posljedično potraživati bilo kakva navodna obeštećenja s te osnove; tužitelj je prihvatom konverzije odnosno sklapanjem Aneksa pristao biti korisnik kredita s valutnom klauzulom u EUR od početka ugovornog odnosa, te ga stoga treba promatrati isključivo kao korisnika kredita u EUR-ima, koji se ne može pozivati na odluke iz kolektivnog spora, a sve iz razloga što se kolektivni spor odnosi samo na CHF korisnike kredita. Uzimajući u obzir prethodno navedeno i izraženi pravni stav VSRH-a, tuženik tvrdi da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer da je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te ne postoje bilo kakvi drugi razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa. Osim toga, tužitelj u tužbi da uopće ne osporava činjenicu da je konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15 odnosno ne iznosi neke druge razloge izvan režima ZIDZPK/15 temeljem kojih bi mu pripadalo eventualno neko pravo na isplatu. Slijedom navedenog, tuženik tvrdi da tužitelj nema valjanu pravnu osnovu utvrđivati ništetnost pojedinačnih odredbi te zahtijevati bilo kakvu isplatu s te osnove. Tuženik, nadalje, navodi da je u suglasju s pravnim shvaćanjima VSRH je i odluka Sud EU od 5. svibnja 2022. u predmetu C-567/20, kojom odlukom je odgovorio na prvo pitanje Općinskog građanskog suda u Zagrebu, koje je u bitnome navodilo imaju li potrošači pravo da sudski osporavaju odredbe osnovnog ugovora ili na zakonu uspostavljenog dodatka ugovoru kako bi ostvarili pravo na povrat sve koristi koju je banka stekla zbog nepoštenih odredbi. Sud EU da je u odluci C-567/20 utvrdio da potrošači nemaju pravo osporavanja odredbi Ugovora o kreditu i/ili Aneksa kojim je provedena konverzija, pa tako niti pravo povrata navodnih koristi, i to u bitnom zbog sljedećih razloga: odredbe Glave IV.a Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15) sukladno čl. 1. st. 2. Direktive 93/13/EZ isključene su od ispitivanja nepoštenosti (nisu obuhvaćene materijalnim područjem primjene te direktive – toč. 55, 59 i 64 Odluke); cilj zakonodavca kod donošenja ZIDZPK/15 bila je uspostava ravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana te je taj cilj opisanom

zakonodavnom intervencijom i postignut – toč. 57 i 62 Odluke); te ugovorne strane zakonodavnom intervencijom i suglasnošću volja izmijenile su navodno ništetne ugovorne odredbe čime je stvorena nova pravna osnova. Dakle, Sud EU da je u pravnoj stvari C-567/20 meritorno odlučio te iznio stav da je Aneks ugovora o kreditu isključen od ispitivanja nepoštenosti i to prije svega uzimajući u obzir članak 1. stavak 2. Direktive 93/13. Naime, navedeni članak se temelji na pretpostavci da zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadržavaju nepoštene odredbe, već stvaraju ravnotežu između prava potrošača i prava prodavatelja robe ili pružatelja usluge. Tuženik tvrdi da se radi o pravnom stavu koji nije nepoznat u praksi Suda EU i koji je Sud EU već iznio u drugim odlukama koje su posljedica zahtjeva za prethodnu odluku drugih država članica, kao što su primjerice odluke C-81/19, (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) od 9. srpnja 2020. godine i C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) od 21. prosinca 2021. godine (štoviše na odluku C-243/20 Sud EU se pozvao i u odluci C-567/20 – vidjeti toč. 57. odluke). Tuženik također ističe da je odredbom čl. 19. c toč. 4. ZIDZPK propisano da se prilikom konverzije kredita uzimaju u obzir cjelokupni iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF te se navedeni cjelokupni iznosi pretvaraju u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate. Dakle, ZIDZPK-om je točno propisano na koji način se vršila konverzija kredita iz CHF u EUR, a tuženik je sukladno tim zakonskim odredbama bio u obvezi ponuditi tužitelju sklapanje Aneksa, a tužitelj je taj koji je odlučivao o tome želi li ili ne želi izmijeniti osnovni ugovorni odnos s tuženikom odnosno tužitelj je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima. Slijedom svega ranije navedenog, uslijed mehanizma konverzije kako je isti propisan ZIDZPK-om, a u skladu sa zaključcima Suda EU iz odluke u predmetu C-567/20, tuženik tvrdi da se dolazi do sljedećih utvrđenja: da je tužitelj slobodnim očitovanjem volje odlučio urediti ugovorni odnos s tuženikom – provesti konverziju kredita iz CHF u EUR; navedenim da je stvorena nova pravna osnova između ugovornih strana, ovdje parničnih stranaka, i to s retroaktivnim učinkom konverzije; pri tome da je konverzijom između ugovornih strana uspostavljena ravnoteža, i to retroaktivnim priznavanjem cjelokupnih iznosa uplaćenih na ime povrata kredita u CHF, pa tako i svih mogućih preplata koje bi proizlazile iz osnovnog ugovora o kreditu; tužitelj da se u ovom predmetu ne može pozivati na odredbe Direktive 93/13/EZ kao mjerodavne, jer je Sud EU u svojoj odluci u predmetu C-567/20 na to pitanje dao jasan i nedvosmislen odgovor. Tužitelj se poziva i na presudu suda EU CE-118/17 (Dunai). U odnosu na tužbeni zahtjev tužitelja kojim pod točkom II. tužbenog zahtjeva potražuje neodređeni novčani iznos s osnove navodno preplaćenih tečajnih razlika, zajedno s pripadajućom zateznom kamatom na pojedinačne iznose do isplate, tuženik također ističe prigovor zastare navodeći da se na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (u daljnjem tekstu: ZZP) u svezi odredbe čl. 230. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZOO). Slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena 13. lipnja 2023., to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari. Što se tiče primjene odluka VTS-a i VSRH-a u kolektivnom postupku, tuženik prije svega ističe da smatra da su obje gore navedene odluke nepravilne i nezakonite, a što osobito potvrđuju odluka Suda EU u predmetima C-81/19 i C-243/20, koje se vezano za konverziju razmatraju ovom odgovoru na tužbu. Naime, kao što je naprijed navedeno, zaključak Suda EU da je da su odredbe ugovora koje su odraz odredbi nacionalnog prava, bez obzira da li se radilo o odredbama

kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive i da se stoga uopće ne može ispitivati da li su nepoštene, a sve iz razloga što se može legitimno pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora. Navedeni stav da se ima primijeniti i na zakonsku odredbu o valutnoj klauzuli sadržanoj u čl. 22. Zakona o obveznim odnosima. Odredba o valutnoj klauzuli sadržana u ovopredmetnom ugovoru o kreditu da propisuje da će se povrat obveza po tom kreditu obračunati po srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja. Odredba članka 22. Zakona o obveznim odnosima da propisuje da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti te da ako strane nisu ugovorile drugi tečaj, obveza se ispunjava u valuti Republike Hrvatske prema prodajnom tečaju koji objavi devizna burza, odnosno HNB i koji vrijedi na dan dospelosti, odnosno, po zahtjevu vjerovnika, na dan plaćanja. Dakle, ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u ovopredmetnom ugovoru da je odraz dispozitivne zakonske odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima te je stoga sukladno mišljenju Suda EU izraženom u odlukama C-81/19 i C-243/20 isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, čak i ako se o navedenoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo. Međutim, ukoliko bi naslovni sud smatrao da je ipak potrebno utvrditi okolnosti informiranosti tužitelja kao potrošača, tj. informacije koje su mu bile na raspolaganju prije, prilikom i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, kao što to proizlazi iz odluka VTS-a i VSRH-a, tuženik se očituje navodi da je odlukama Ustavnog suda Republike Hrvatske od 30. lipnja 2022. u predmetima broj U-III-4372/2021 i U-III-5458/2021 utvrđeno je da ako se odluka o nepoštenosti (ništetnosti) odredaba potrošačkog ugovora u pojedinačnom potrošačkom sporu temelji na presumpciji da odrođenom potrošaču u predugovornoj fazi sklapanja konkretnog ugovora nisu dane odgovarajuće obavijesti o odredbama tog ugovora, a ta okolnost nije bila predmetom utvrđivanja i dokazivanja u kolektivnom sportu, onda su u pojedinim potrošačkim sporovima banke ovlaštene tvrditi i dokazivati da su u postupku sklapanja pojedinačnog ugovora o kreditu (unatoč tome što ih nisu utvrdile konkretnim formuliranim ili standardnim ugovorom) ipak na drugi način dale odgovarajuće obavijesti potrošaču o naravi, rizicima i posljedicama osporenih ugovornih odredaba na određivanje njegove novčane obveze i da je potrošač, unatoč punoj obaviještenosti, svejedno pristao na sklapanje takovog ugovora. Stoga tuženik ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na takav način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak. Naime, tuženik da je prvenstveno u reklamnom materijalu kao i oglasima u ponudi nudio kredite uz valutnu klauzulu u CHF, EUR i USD (a ne isključivo ponudu kredita u CHF), ni na koji način nije preferirao, sugerirao ili nagovarao druge potrošače pa tako i tužitelja na bilo koju opciju iz ponude, težište stavio na kreditiranje bez jamaca dakle na opću ponudu stambenih kredita bez jamaca, isticao je da svako kreditno zaduživanje, bez obzira na valutnu klauzulu predstavlja određeni rizik kojeg tražitelj kredita pa tako i tužitelj mora biti svjestan, na letcima egzaktno, grafički prikazao kretanje tečaja CHF, EUR i USD u odnosu na kunu za razdoblje od 6 (šest) godina prije 2004. Tuženik nadalje napominje kako su potrošačima pa tako i tužitelju prilikom savjetovanja u bankama predočavani i uručivani obrasci u kojima se decidirano pojašnjava pojam valutne klauzule, te promjena tečajeva stranih valuta za koje je vezana valutna klauzula (npr. EUR, CHF ili USD) koja utječe na promjenu iznosa povrata kredita (glavnica, kamate, naknada...) u kunama. U svim poslovnica Banke svakodnevno da je moguće provjeriti i tečaj određene strane valute, a navedene informacije tužitelj je mogao dobiti i na

besplatnom info telefonu Banke 0800 7890 ili na Internet stranici Banke, Nadalje, iz brošure Stambeni krediti ERSTE BANKE koja je bila prilog uz "Novi list", a koja su također dobivali potencijalni korisnici kredita u banci pa tako i tužitelj, također je vidljivo da je tuženik upozoravao i posebno na rizik podizanja kredita uz valutnu klauzulu u švicarskim francima ili američkim dolarima. Iz nje je vidljivo da je tuženik dao informaciju o kretanju valuta unazad šest godina prema kojoj se vidi da je tečaj EUR bio najstabilniji, potom tečaj CHF-a te nakon toga USD-a. Također je tuženik dao preporuku korisnicima kredita da kredit vežu uz valutnu klauzulu ovisno o primanjima koja imaju i koja su im vezana za neku od navedenih valuta. Svaki korisnik kredita pa tako i tužitelj da je dobio brošuru u kojoj je naveden Grafički prikaz kretanja tečajeva CHF, USD i EUR u periodu od 1998. do 2004. godine u kojoj je tuženik počeo odobravati kredite uz valutnu klauzulu u CHF. Dakle, iz svega navedenog da proizlazi kako je postojalo sasvim dovoljno informacija temeljem kojih bi tužitelj mogao razumjeti ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak odnosno po stajalištu tuženika tužitelj je itekako bio obaviješten o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak. Osim toga, tuženik kao dokaz predlaže provest i čitanje ovjerenog iskaza svjedokinje Danice Kozica (voditeljice Službe upravljanja ciljanim proizvodima, a kasnije direktor Direkcije podrške prodaji), koja u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora bila zadužena za nadzor i koordinaciju prema kojem je ista svim zaposlenicima u nadležnim službama tuženika poslala mail u kojem je sadržana jasna uputa kako odgovarati na pitanja klijenata prilikom sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom, pri čemu je posebno naglašeno da je izuzetno bitno klijente osvijestiti o promjenjivosti anuiteta u kunama u ovisnosti o promjeni tečaja. Tuženik navodi da je odredba o valutnoj klauzuli sadržana u ovo-predmetnom ugovoru o kreditu odraz odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Stoga, sukladno recentnom stajalištu Suda EU izraženom u odluci br. C-81/19 (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) i odluci C-243/20 (DP, SG c/a Trapeza Peiraios AE) ta odredba da je isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti pa se predlaže naslovnom sudu odbijanje tužbenog zahtjeva tužitelja s te osnove. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana plaćanja istih tuženik ističe da, čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata da je u potpunosti neosnovan. Naime, tvrdi da je odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18.), propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Tvrdi da, sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici 05. ožujka 2004., ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu, u smislu odredbe članka 214. ZOO-a, da treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Slijedom navedenog, tuženik tvrdi da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnicu, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez

osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te da ga se, sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a, treba smatrati savjesnim. Tuženik ističe da se prilikom izračuna navodne preplate tužitelja u svakom slučaju moraju uračunati i iznosi koji su manje plaćeni, tzv. negativne razlike, s osnove valutne klauzule, i to, neovisno o tome je li tuženik u postupku istaknuo bilo prigovor radi prijeboja ili protutužbu za navedene negativne razlike. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže odbaciti tužbu, podredno, odbiti tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane, te naložiti tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. Rješenjem ovog suda od 11. siječnja 2024. sud se je oglasio mjesno nenadležnim, zbog istaknutog prigovora mjesne nenadležnosti tuženika u odgovoru na tužbu, nakon čega je Županijski sud u Rijeci rješenjem, poslovni broj: GŽ-667/2024 od 5. lipnja 2024., za suđenje u ovom postupku mjesno nadležnim sudom odredio Općinski sud u Zlataru, Stalnu službu u Krapini iz razloga jer je Općinski sud u Rijeci izazvao sukob nadležnosti.

4. Tužiteljica je podneskom od 1. travnja 2025. precizirala tužbeni zahtjev tako da na ime povrata preplaćenog iznosa, zbog promjene tečaja i kamate, potražuje iznos od 10.428,06 eura sa zakonskom zateznom kamatom na svaki pojedini iznos od dospijeća svake pojedine rate pa do isplate, te je navela da će isti specificirati nakon što sud naloži tuženiku da dostavi dokumentaciju po predmetnom kreditu te nakon provedenog vještačenja, a sve sukladno čl. 186. b st. 4. i 5. Zakona o parničnom postupku.

5. Rješenjem poslovni broj: P-359/2024-15 od 27. svibnja 2025. tuženiku je temeljem odredbi čl. 311. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., proć. tekst 25/13., 89/14., 70/19. i 80/22., dalje: ZPP) naloženo da dostavi traženu dokumentaciju odnosno promete po kreditu, a što je tuženik i učinio uz podnesak od 23. srpnja 2025. Nakon provedenog financijskog vještačenja, sud je rješenjem poslovni broj: P-359/2024-25 od 27. listopada 2025. temeljem odredbi čl. 186.b. st. 4., čl. 325.a. st. 2. i čl. 109. st. 4. ZPP-a, tužiteljici odredio rok za postavljanje određenog tužbenog zahtjeva, s obzirom da je utvrdio da zahtjev iz čl. 186. b. st. 2. ZPP-a nije osnovan jer tužiteljica nije dostavila dokaz da je prije podnošenja tužbe od tuženika zatražila dostavu predmetne dokumentacije.

6. Nakon toga, tužiteljica je podneskom od 26. studenog 2025., a konačno na glavnoj raspravi od 3. veljače 2026. precizirala tužbeni zahtjev kojim postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu te s osnove ništetnosti tih odredbi postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev tako da nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po osnovi ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije, potražuje iznos glavnice od 8.222,40 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 1. listopada 2015. te iznos od 4.984,59 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 1. listopada 2015. po osnovi preostale glavnice na dan izračuna konverzije (30. rujna 2015.) u odnosu na iznos preostale glavnice kakva bi bila da se od početka otplate kredita do 30. rujna 2015., odnosno do dana izračuna konverzije primjenjivao ugovoreni tečaj CHF prema HRK na dan isplate kredita.

7. Tuženik se u podnesku od 8. siječnja 2026. u odnosu na tako precizirani tužbeni zahtjev protivio djelomičnom povlačenju tužbe pod točkom II. tužbenog zahtjeva sukladno odredbi članka 193. stavka 2. ZPP-a za iznos od 2.205,66 eura iz podneska tužitelja od 26. studenog 2025. te traži da sud meritorno odluči o tužbenom zahtjevu za isplatu iznosa od 2.205,66 eura. Tuženik se ujedno protivi i preinaci tužbenog zahtjeva jer tužitelj podneskom od 26. studenog 2025. uz postojeće tužbene zahtjeve postavlja i zahtjev za isplatom iznosa od 4.984,59 eura, a s osnove razlike nedospjele glavnice između visine glavnice u CHF i EUR na dan 30.09.2015., kao dana konverzije.

8. Budući da je tužbeni zahtjev povećan po osnovi ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, radi se o preinaci tužbe u smislu odredbe čl. 191. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., proć. tekst 25/13., 89/14., 70/19. i 80/22., dalje: ZPP). Prema odredbi čl. 190. st. 1. ZPP-a, tužitelj može do zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu. Prema stavku 2. navedenog članka, iznimno od odredbe stavka 1. ovog članka, tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Ocjenjujući da prije provođenja financijskog vještačenja tužiteljica nije mogla postaviti precizirani tužbeni zahtjev, sud utvrđuje da je tužiteljica u konkretnom slučaju mogla preinačiti tužbu te je, sukladno odredbi čl. 190. st. 3. ZPP-a, na glavnoj raspravi od 3. veljače 2026. sud dopustio preinaku tužbe od 26. studenog 2025. smatrajući da je to svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama.

9. U dokaznom postupku sud je pročitao ugovor o kreditu, broj: broj: 51400607-5103764559 od 18. prosinca 2007. (list 11-19, 26-35 spisa), aneks broj 1 ugovora o kreditu broj: 5103764559 od 9. veljače 2016. (list 20-25 spisa), izvršio je uvid u otplatni plan (list 36-40 spisa), plan otplate (list 42-46 spisa), otplatnu tablicu (list 47-53 spisa), tuženikova Informacija – Pojam "valutna klauzula" i rizici financiranja u kunama s valutnom klauzulom (list 79 spisa), otvorenost devizne pozicije tuženika (list 80-86 spisa), dopis Hrvatske narodne banke Trgovačkom sudu u Zagrebu (list 87-89 spisa), grafički prikaz: otvorenost devizne pozicije tuženika (list 90 spisa), pročitao je pisani iskaz Danice Kozica iz Zagreba, zaposlenice tuženika (list 91-92 spisa), mail korespondencija Danice Kozica nadležnim službama tuženika (list 93-95 spisa), hipotetska pitanja klijenata i odgovori službenika tuženika (list 97-98 spisa), priopćenja za javnost Hrvatske narodne banke od 21. siječnja 2015. (list 111-121 spisa), izvršio je uvid u cit. brošuru stambeni krediti Erste banke (list 145-147 spisa), obrazac za prihvrat izračuna konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR (list 270-278 spisa), pregled prometa za razdoblje od 1.1.2023. do 24.11.2023. (list 310-311 spisa), pregled prometa za razdoblje od 1.9.2015. do 31.12.2022. (list 312-322 spisa), pregled prometa za razdoblje od 27.12.2007. do 29.9.2015. (list 323-335 spisa), provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za knjigovodstvo, računovodstvo i financije mr. sc. Zrinku Ručeviću iz društva Ručević vještačenja d.o.o. iz Zagreba od 22. rujna 2025. (list 338-346 spisa), izvršio je uvid u prijepis knjigovodstvene kartice (list 156-166 spisa), dopunsko financijsko vještačenje po istom vještaku od 17. ožujka 2026. (list 413-414 spisa) te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice i svjedoka Ivana Hršak.

10. Iskaz svjedoka Danice Kozica od 27. siječnja 2020., ovjeren po javnom bilježniku Mladenu Matošu, broj OOV-136/2020 (list 93-95 spisa) nije bitan za ishod

ovog postupka jer u tom iskazu ista govori općenito o vrstama kredita koje su nudili strankama, proceduri sklapanja ugovora u kreditu, edukaciji zaposlenika banke, o proizvodima koje su nudili strankama, kretanju valute CHF, a ne o načinu na koji je ugovor sklopljen u konkretnom slučaju s tužiteljicom.

11. Drugih dokaznih prijedloga stranke nisu imale.

12. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

13. Iz isprava u spisu je vidljivo, a nije ni sporno:

- da je tužiteljica 18. prosinca 2007. s tuženikom sklopila ugovor o kreditu broj: 51400607-5103764559, kojim je tužiteljici stavljen na raspolaganje kredit u iznosu od 110.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora na dan puštanja kredita u tečaj (čl. 2. ugovora), s rokom otplate od 300 mjeseci (čl. 6. ugovora),

- da je člankom 3. kao namjena kredita ugovorena kupovina nekretnine odnosno ugovoren je stambeni kredit,

- da je člankom 7. ugovoreno da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima uz valutnu klauzulu u švicarskom franku (CHF), u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju tuženika na dan dospijeća, odnosno plaćanja za CHF,

- da su tijekom otplate kredita odlukom kreditora u više navrata promijenjene kamatne stope te se mijenjao i tečaj CHF prema kojem su se obračunavali anuiteti,

- da su stranke 9. veljače 2016. sklopile Aneks broj 1 Ugovora o kreditu br. 5103764559 temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15., dalje: ZID ZPK/15.), a na način da je tužiteljčin kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a kojim su promijenili ugovorene odredbe u pogledu valutne klauzule i ugovorene kamatne stope iz osnovnog ugovora i iznos preostale neotplaćene glavnice kredita,

- da je konverzija i izračun iste proveden sukladno ZID ZPK/15.,

- da preplata tužiteljice prema izračunu konverzije od 30. rujna 2015. iznosi 36.492,86 kuna.

14. Sporno je:

- jesu li za ovu parnicu uopće relevantne odluke trgovačkih sudova na koje se tužiteljica poziva,

- ima li tužiteljica svojstvo potrošača po navedenom ugovoru o kreditu,

- visina tužbenog zahtjeva za isplatu te

- je li, neovisno o navedenom, nastupila zastara za glavnične iznose s kamatama.

15. Osim toga, sporna su, u bitnome, prvenstveno pravna pitanja, odnosno jesu li nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli te kakvi su učinci sklopljenog dodatka ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija kredita, neovisno o eventualnoj nišetnosti navedenih ugovornih odredbi.

16. Neosnovan je navod tuženika da zbog toga što je s tužiteljem sklopio konverziju sukladno odredbama ZID ZPK/15. tužiteljica više nema pravni interes zahtijevati isplatu stečenog bez osnove po nišetnim odredbama ugovora o kreditu, jer je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci, poslovni broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. izrazio shvaćanje da sama činjenica da su stranke sklopile Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o raspolaganju pretplatom, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu nišetne. U istoj odluci jasno je navedeno da korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje nišetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga eventualno ostvarivao svoja prava za koja smatra da mu pripadaju. Radi navedenog ovaj sud je ovlašten utvrđivati nišetnost odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu koje se odnose na odredbe kojom je ugovorena valutna klauzula jer, tužiteljica kao korisnik kredita i nadalje tvrdi da provedbom konverzije nije u potpunosti obeštećena glede posljedica koje su proizvele nišetne ugovorne odredbe.

17. Na temelju iskaza tužiteljice sud je utvrdio da je zaključila ugovor o kreditu uz valutu CHF, radi kupnje apartmana na moru, iako je prvotno željela zaključiti kunski kredit, službenica u banci ponudila joj je zaključenje ugovora o kreditu uz valutu CHF jer je isti bio povoljniji za nju, nakon što je izvršila izračun s obzirom na visinu njezinih mjesečnih primanja. Radi zaključenja ugovora o kreditu sveukupno je bila dva puta u banci i to prvi puta kada je trebala informacije vezane uz sklapanje ugovora o kreditu, a drugi puta kada je donijela svu potrebu dokumentaciju, radi sklapanja ugovora. Nakon toga iz banke su joj javili da je kredit odobren te da treba otići kod javnog bilježnika, radi ovjere potpisa na ugovoru, odnosno kod javnog bilježnika nalazio se ugovor o kreditu, kojeg je tamo i potpisala. Kod potpisivanja ugovora o kreditu kod javnog bilježnika nije bio prisutan nitko od predstavnika banke. Prije potpisivanja ugovora o kreditu istog je pročitala, pri čemu su joj bile najvažnije odredbe koje su se odnosile na visinu mjesečnog anuiteta, odnosno bilo joj je bitno je li istog može otplaćivati. Nije "baš pročitala" aneks ugovora o kreditu, kojim je izvršna konverzija kredita jer joj je jedino bilo bitno da se snizi iznos mjesečnog anuiteta kako bi dalje mogla otplaćivati mjesečne anuitete o ugovoru o kreditu, s obzirom da se kod sklapanja ugovora o kreditu mjesečni anuitet udvostručio. Kod potpisivanja aneksa ugovora o kreditu službenica u banci pojasnila joj je da će se nakon zaključenja tog ugovora mjesečni anuitet sniziti, dok joj kod potpisivanja ugovora o kreditu, kojeg je zaključila 2007. službenica u banci nije baš pojasnila odredbe tog ugovora. Službenica u banci prilikom zaključenja ugovora o kreditu 2007. jedino joj je rekla da zaključi taj ugovor jer je isti najpovoljniji. Ne iznajmljuje apartman na moru. Nije vlasnica obrta niti član trgovačkog društva. Njezin suprug je vlasnik obrta koji se bavi metalnom galanterijom. Nakon zaključenja ugovora o kreditu nije iznajmljivala apartman na moru, a niti ga sada iznajmljuje.

18. Na temelju iskaza svjedoka Ivana Hršaka sud je utvrdio da je zaključio ugovor o kreditu uz valutu CHF, kao sudužnik, a sredstvima kredita kupljen je apartman na moru. Službenica u banci rekla mu je koju dokumentaciju trebaju pribaviti, a nakon što su istu pribavili zaključili su ugovor o kreditu, odnosno ugovor o kreditu zaključila je njegova supruga, odnosno u ovom postupku tužiteljica kao korisnik kredita. Ugovor o kreditu potpisao je kod javnog bilježnika u Bjelovaru, ugovor je bio unaprijed pripremljen, pri čemu nitko od službenika u banci nije bio prisutan kod potpisivanja ugovora. Više se ne sjeća koliko je puta bio zajedno sa suprugom u banci radi zaključenja ugovora, ali mislim da je to bilo 3 do 4 puta. Ugovor o kreditu prvi puta dobio je na uvid kod javnog bilježnika. Prilikom zaključenja ugovora o kreditu 2007. pročitao je odredbe ugovora o kreditu koje su se odnosile na iznos mjesečnog anuiteta i visinu kamate, a prije zaključenja aneksa ugovora o kreditu istog baš i nije čitao. Apartman koji je kupljen sredstvima ugovora o kreditu nije korišten za poslovne svrhe, već za privatne svrhe, odnosno apartmanom se koristi njegova obitelj i on.

19. U kolektivnom sporu u kojem je Trgovački sud u Zagrebu donio presudu broj P1401/2012 od 4. srpnja 2013. koja je presuda potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (glede promjenjive stope ugovorne kamate) i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. (glede valutne klauzule), a koje su potvrđene presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/2014-2 od 9. travnja 2015., te Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019., a kojim pravomoćnim presudama je utvrđeno da su banke, a među njima i tužena, u razdoblju od 10. rujna 2003. pa do 31. prosinca 2008. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača – korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, tako da je ugovarana redovna kamata po promjenjivoj stopi koja se utvrđuje jednostranom odlukom kreditora, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nisu pojedinačno pregovarali o navedenoj odredbi, niti su ugovorom utvrđeni egzaktni parametri i načini izračuna tih parametara koji utječu na odluku kreditora o visini stope kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, čime su banke postupale protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima, i sklapajući ugovore o kreditu koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora tuženici kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

20. Prema odredbi čl. 138.a ZZP/07, važećeg u vrijeme pokretanja postupka pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, odluka suda donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovog Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Odgovarajuću odredbu sadrži i čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 19/22. i 59/23., dalje: ZZP), važećeg u vrijeme pokretanja ove parnice.

21. Prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se pozvati na pravno utvrđenje iz kolektivnog spora, te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati, a što je tužitelj u ovoj parnici i učinio pa su takvi prigovori tuženika neosnovani.

22. Prema odredbi čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/03.) važećeg u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a prema 2. točki, trgovac je svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili djelatnosti. U ovakvim parnicama tužiteljica treba dokazati svoj status potrošača u smislu čl. 3. ZZP/03., a ako tuženik to osporava, tada je teret dokaza na tuženiku da tužitelj taj status nema (Vrhovni sud Republike Hrvatske broj Su IV-56/2023-9 23. studenog 2023., Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020.). Pritom valja reći kako su nacionalni sudovi država članica Europske unije dužni tumačiti nacionalno zakonodavstvo u skladu s pravom Europske unije, i za sve nacionalne sudove država članica, obvezujućom sudskom praksom Suda Europske unije.

23. Sud Europske unije u svojoj interpretativnoj presudi od 3. rujna 2015., Costea, C- 110/14, EU:C:2015:357 protumačio je pojam "potrošač" u smislu čl. 2. točka (b) Direktive 93/13. Sud je u obrazloženju presude (točke 15.-18. i 21.) istaknuo: ...

„15. S tim u vezi valja istaknuti da bi se, kao što je to navedeno u desetoj uvodnoj izjavi Direktive 93/13, ujednačeni zakonski propisi u području nepoštenih ugovornih odredaba trebali primjenjivati na sve ugovore koji se zaključuju između "prodavatelja robe ili pružatelja usluga" i "potrošača", pri čemu su ti pojmovi definirani u članku 2. točkama (b) i (c) te direktive.

24. U skladu s tim definicijama "potrošač" znači svaka fizička osoba koja u ugovorima obuhvaćenima tom direktivom nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća i profesije. Nadalje, "prodavatelj robe ili pružatelj usluge" znači svaka fizička ili pravna osoba koja u ugovorima obuhvaćenima Direktivom 93/13 nastupa u okviru svojeg obrta, poduzeća i profesije, bez obzira na to je li u javnom ili privatnom vlasništvu.

25. Slijedom toga, navedena direktiva ugovore na koje se primjenjuje određuje ovisno o svojstvu ugovornih stranaka, odnosno ovisno o tome postupaju li one ili ne u okviru svoje profesionalne djelatnosti (presude Asbeek Brusse i de Man Garabito, C-488/11, EU:C:2013:341, t. 20. kao i Šiba, C-537/13, EU:C:2015:14, t. 21.).

26. Taj kriterij u skladu je s idejom na kojoj se temelji sustav zaštite uspostavljen tom direktivom, odnosno da se potrošač u odnosu na prodavatelje robe i pružatelje usluga, a vezano za pitanja koja se odnose kako na mogućnost pregovaranja tako i na razinu informacija, nalazi u podređenom položaju, što dovodi do pristupanja uvjetima koje je prethodno sastavio prodavatelj odnosno pružatelj, bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj (presude Asbeek Brusse i de Man Garabito, C-488/11, EU:C:2013:341, t. 31. kao i Šiba, C-537/13, EU:C:2015:14, t. 22.).

27. Kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točkama 28. do 33. svojega mišljenja, pojam "potrošač" u smislu članka 2. točke (b) Direktive 93/13 je objektivna i

ne ovisi o možebitnim konkretnim saznanjima predmetne osobe ili informacijama kojima ona stvarno raspolaže."

28. Nadalje, Sud je u obrazloženju presude (točke 22. i 23.) ponovio svoje pravno shvaćanje iz ranijih presuda:

"22. Nacionalni sud pred kojim se vodi spor o ugovoru koji može ulaziti u područje primjene te direktive dužan je, vodeći računa o svim dokazima, a osobito o odredbama tog ugovora, provjeriti može li se korisnika kredita kvalificirati kao "potrošača" u smislu te direktive (vidjeti per analogiam presudu Faber, C-497/13, EU:C:2015:357, t. 48.).

29. U tu svrhu nacionalni sud mora voditi računa o svim okolnostima predmetnog slučaja, a osobito o prirodi robe ili usluga koje su predmet ugovora o kojem je riječ, iz kojih se može razabrati za koju se namjenu nabavljaju ta roba ili usluge."

30. Slijedom navedenog tumačenja Suda, za prosudbu svojstva potrošača mjerodavan je kriterij svrhe u koju je fizička osoba sklopila konkretan ugovor (objektivan kriterij). Pritom je sud dužan po službenoj dužnosti, imajući u vidu sve dokaze, osobito odredbe ugovora, utvrditi je li riječ o ugovoru koji je fizička osoba sklopila u privatne svrhe ili u svrhu obavljanja njezine profesionalne djelatnosti. Svojstvo potrošača procjenjuje se s obzirom na trenutak sklapanja ugovora, što znači da eventualne naknadne promjene vezano uz svrhu ugovora, ne utječu na procjenu svojstva potrošača.

31. Iskaz tužiteljice i svjedoka Ivana Hršaka sud ocjenjuje neposredno uvjerljivim i nema ih razloga ne prihvatiti. Iz njihovih iskaza proizlazi da je tužiteljica ugovor sklopila u svojstvu potrošača, a da je tome tako sasvim je jasno i iz samog teksta ugovora o kreditu. Naime, u njemu je tužiteljica navedena kao fizička osoba, bez ikakvog spominjanja nekakve njezine poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja, a člankom 3. kao namjena kredita ugovorena je kupovina nekretnine odnosno ugovoren je stambeni kredit pri čemu nije navedeno gdje se isti nalazi. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je sredstvima kredita kupila apartman na moru, kojeg je kupila za svoju obitelj i sebe. U konkretnom slučaju svojstvo potrošača procjenjuje se s obzirom na trenutak sklapanja ugovora, tj. 18. prosinca 2007. Volja stranaka u vrijeme sklapanja ugovora bila je da su sredstva potrebna za kupnju apartmana na moru kojemu je namjena bila za tužiteljicu i njezinu obitelj, a ne za sklapanje pravnih poslova na tržištu. Kako je tužiteljica dokazala svoj status potrošača u smislu čl. 3. ZZP/03., a tuženik koji je to osporavao, nije dokazao da tužiteljica taj status nema, očito je neosnovano tuženikovo dovođenje u pitanje dokazivanja je li tužiteljica sredstva kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. Zbog toga su i tužiteljica i tuženik vezani pravnim shvaćanjima iz navedene parnice za zaštitu kolektivnih interesa i prava.

32. Kako je tužiteljica sklopila predmetni ugovor o kreditu u svojstvu potrošača i kako je namjena ugovora bila potrošačka, na predmetni slučaj primjenjuju se citirane odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača. Stoga je ovaj sud, a pozivom na utvrđenja u parnicama naprijed citiranih iz kolektivnih sporova, utvrdio ništetnost dijela odredbi naprijed citiranog ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule. Navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje

obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

33. Pri tome se navodi da je sud i iz iskaza tužiteljice, utvrdio da je tuženik sklapajući predmetni ugovor o kreditu koristio nepoštene i ništetne ugovorne odredbe sklapanjem ugovora o potrošačkom kreditiranju – ugovora o kreditu tako da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tog ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

34. Što se posljedica ništetnosti tiče, iako odredbe ZZP-a spominju samo postupke radi naknade štete, logično je da se odnose i na ostale postupke radi ostvarivanja prava u vezi s povredama propisa o zaštiti potrošača pa i, kao u ovom slučaju, parnice radi povrata stečenog bez osnove zbog ništetnosti ugovornih odredbi.

35. Pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi i stranka se na ništetnost može pozivati i prigovorom u parnici ili isticanjem deklaratornog tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti, radi čega je odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

36. Obzirom da je utvrđena ništetnost dijela odredbi ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule, to tužiteljici pripada pravo na povrat preplaćenih iznosa zbog navedenih ništetnih odredbi ukoliko nije u cijelosti obeštećena izvršenom konverzijom.

37. ZID ZPK/15 imao je za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupka sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

38. Odredbe Glave II. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 41/14, 110/15 i 14/19 – dalje: ZZP/14) koji uređuju pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima ne primjenjuju se na ugovorne odredbe kojima se u ugovoru unose zakonske odredbe prisilne prirode odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju Republiku Hrvatsku jer to prijeći odredba čl. 49. st. 5. ZZP/14.

39. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju

uovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužiteljica kao potrošač bila u prilici još prije sklapanja Aneksa Ugovora proučiti njegove odredbe.

40. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Aneksom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15.

41. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svoj odluci poslovni broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. zauzeo je sljedeće pravno shvaćanje:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

42. Sukladno navedenom, dat je i zadatak sudskom vještaku za financije.

43. Na temelju nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvo, računovodstvo i financije mr. sc. Zrinku Ručeviću iz društva Ručević vještačenja d.o.o. iz Zagreba od 22. rujna 2025. (list 338-346 spisa), sud je utvrdio da je kredit je iskorišten 27. prosinca 2007. s kojim danom je srednji tečaj kreditora za valutu CHF iznosio 4,392700 kn pa je iznos kredita od 110.000,00 CHF iskazan u protuvrijednosti kuna iznosio 483.197,00 kn odnosno 64.131,26 EUR. Tuženik kao kreditor i tužiteljica kao korisnica kredita zaključili su 9. veljače 2016. Aneks broj 1 Ugovora o kreditu broj 5103764559, sa sljedećim osnovnim elementima: na dan 30. rujna 2015. nedospjela glavnica konvertiranog kredita u EUR iznosila je 55.684,75 EUR, prema izračunu konverzije od 30. rujna 2015. korisnica je uplatama po kreditu u CHF manje platila konvertirani kredit u EUR za iznos 35.416,73 kn. Prema prometu po kreditu proizlazi kako se u razdoblju od sklapanja Ugovora do dana konverzije (30. rujna 2015.) kamatna stopa više puta mijenjala, te je iznosila: 5,05 % godišnje od prvog anuiteta do zaključno anuiteta s dospijecem 1. travnja 2009., 5,40 % godišnje od anuiteta s dospijecem 1. svibnja 2009. do zaključno anuiteta s dospijecem 1. listopada 2010., 5,15 % godišnje od anuiteta s dospijecem 1. studenoga 2010. do zaključno anuiteta s dospijecem 1. svibnja 2011., 4,85 % godišnje od anuiteta s dospijecem 1. lipnja 2011. do zaključno anuiteta s dospijecem 1. listopada 2011., 4,50 % godišnje od anuiteta s dospijecem 1. studenoga 2011. do zaključno anuiteta s dospijecem 1. siječnja 2014., 3,23 % godišnje od anuiteta s dospijecem 1. veljače 2014. do konverzije. Za odgovaranje na postavljene zadatke sudski vještak je u nastavku nalaza dao otplatni plan kojeg je primijenio kreditor u razdoblju otplate kredita te je iskazao razlike u visini obveza korisnice kredita po osnovi promjene tečaja (stupac 'k'), na način da se obveza koja je stvarno bila obračunana i plaćena (stupac 'd') pomnoži razlikom tečajeva (onog

stvarno primijenjenog na dan svake pojedine uplate i početnog tečaja važećeg na dan korištenja kredita). S obzirom je po predmetnom kreditu provedena konverzija, a radi ocjene učinaka efekata iste, obračunane su i iskazane zatezne kamate na tečajne razlike (stupac 'l') od datuma plaćanja svakog pojedinog anuiteta do 30. rujna 2015. Razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (1.2.2008.) do dana konverzije (30.9.2015.), a koja proizlazi iz razlike između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan plaćanja pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg u vrijeme isplate kredita, iznosi ukupno 9.597,50 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi dani su u stupcu 'k' Tabele 1 iz nalaza (pozitivni iznosi razlika), zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., iznose 3.325,51 EUR. Nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po gore navedenoj osnovi, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30.9.2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije, preostalo dospjelo potraživanje s danom 30.9.2015. (manje priznati iznos preplate) iznosi 8.222,40 EUR (koje se u cijelosti odnosi na glavnice). Iznos preostale glavnice na dan konverzije (30.9.2015.) koji je tuženik više obračunao u odnosu na iznos preostale glavnice kakva bi bila da se od početka otplate kredita do konverzije 30.9.2015., primjenjivao ugovoreni tečaj CHF prema HRK na dan isplate kredita, iznosi 4.984,59 EUR (konvertirani iznos).

44. Tužiteljica nije imala prigovora na nalaz i mišljenje vještaka, dok tuženik u podnesku od 8. siječnja 2026. ne prigovara matematičkom izračunu vještaka, te ne traži da vještak usmeno iznese svoj nalaz i mišljenje na raspravi, međutim i dalje osporava osnovu potraživanja tužiteljice.

45. Dopisom ovog suda poslovni broj: P-359/2024-30 od 6. ožujka 2026. pozvan je sudski vještak da se dopunski očituje o dijelu nalaza od 22. rujna 2025. u kojem je navedeno da je prema izračunu konverzije od 30. rujna korisnica uplatama po kreditu CHF manje platila konvertirani kredit u EUR za iznos od 35.416,73 kn (list 339. spisa), u rekapitulaciji na dan 30. rujna 2025. navedeno je da preplata po konverziji iznosi 35.416,73 kn, odnosno 4.700,61 EUR (list 345. spisa), dok je člankom 5.3. Aneksa broj 1 Ugovora o kreditu br. 5103764559 od 9. veljače 2016. (list 20. – 25. spisa) utvrđeno da preplata tužiteljice prema izračunu konverzije od 30. rujna 2015. iznosi 36.492,86 kn.

46. Iz dopunskog nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvo, računovodstvo i financije mr. sc. Zrinka Ručevića od 17. ožujka 2026. (list 413-414 spisa) sud je utvrdio da je u nalazu i mišljenju od 22. rujna 2025. omaškom u tekstualnom dijelu na listu 339. spisa navedeno kako je tužiteljica manje platila konvertirani kredit u EUR za iznos od 35.416,73 kn. Radi se o preplati u navedenom iznosu, a kako je i navedeno u rekapitulaciji na dan 30. rujna 2015. s lista 345. spisa. Iznos od 36.492,86 kn koji se navodi kao preplata u članku 5.3. Aneksa broj 1 Ugovora o kreditu broj 5103764559 je preplata na dan naveden u zaglavlju predmetnog Aneksa, odnosno preplata na dan 9. veljače 2016., odnosno po provedbi konverzije. Zaključno, radi se samo o omašci u tekstualnom dijelu nalaza, bez utjecaja na dane izračune, u skladu s čime u cijelosti ostaje kod utvrđenja iz osnovnog nalaza kao i kod danog mišljenja.

47. Tužiteljica nije imala prigovor na dopunski nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvo, računovodstvo i financije mr. sc. Zrinka Ručevića od 17. ožujka 2026., dok tuženik nije prigovarao matematičkom izračunu vještaka iz očitovanja od 17. ožujka 2026. te nisu tražili da vještak usmeno iznese svoj nalaz i mišljenje na raspravi.

48. Sud je nalaz i mišljenje ocijenio stručnim i objektivnim, dok je u odnosu na pravna pitanja ovaj sud svoj stav obrazložio u ovom obrazloženju te je sukladno tome i određen zadatak vještačenja.

49. Tužiteljica je podneskom od 26. studenog 2025., a konačno na glavnoj raspravi od 3. veljače 2026. precizirala tužbeni zahtjev, sukladno nalazu, i to prema varijanti ako se promatraju samo iznosi koje je tužiteljica više platila.

50. U pogledu tzv. negativnih razlika treba reći da prema pravnom shvaćanju izraženom u presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-549/2023-4. od 18. prosinca 2023.: "U slučaju izostanka prigovora radi prebijanja ili materijalnopravnog prigovora prijeboja ili protutužbenog zahtjeva, u postupcima u kojima tužitelj potražuje isplatu preplaćenih mjesečnih iznosa po osnovi ništetnosti odredbe o CHF valutnoj klauzuli, sud nije ovlašten niti dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. potplaćenim iznosima, odnosno negativnim tečajnim razlikama koji se odnose na razdoblje kada je tečaj HRK-CHF bio manji od tečaja HRK-CHF na dan isplate kredita". Kod toga prošireno vijeće Vrhovnog suda Republike Hrvatske ističe da se protutužba i procesnopravni prigovor radi prebijanja mogu staviti do zaključenja prethodnog postupka. Tuženik je u odgovoru na tužbu istaknuo da sudski vještak prilikom izračuna uzme u obzir tzv. negativne tečajne razlike. Tuženik u ovoj parnici u pogledu tzv. negativnih razlika nije istaknuo određen prigovor prijeboja prije zaključenja prethodnog postupka niti prigovor radi prebijanja, niti materijalnopravni prigovor prijeboja niti protutužbenog zahtjeva pa je sukladno tome osnovan zahtjev tužiteljice postavljen upravo prema varijanti kada se promatraju samo više plaćeni iznosi.

51. Dakle, provedenom konverzijom, nije uspostavljena ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno tužiteljica nije oštećena, jer je iz nalaza i mišljenja vještaka utvrđeno da unatoč provedenoj konverziji i dalje ostaje dug tuženika na ime zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika.

52. Prema odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., dalje: ZOO), koji se, s obzirom na vrijeme sklapanja ugovora (18. prosinca 2007.), u ovom slučaju primjenjuje na temelju odredbi iz čl. 1163. st. 1. i čl. 1165. tog Zakona, u slučaju ništavosti ugovora svaka strana dužna je vratiti drugoj sve što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema čl. 324. st. 1. ZOO-a, ništavost neke odredbe ne povlači ništavost ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Posljedica ništavosti navedenih odredbi jest i primjena odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a, prema kojoj kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, nadoknaditi vrijednost ostvarene koristi. Dakle,

tužiteljica ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa u odnosu na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.

53. Sud je utvrdio da preplata tužiteljice na ime zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015. bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji, iznosi 3.325,51 eura. Sukladno navedenom, točkom II. izreke usvojen je tužbeni zahtjev u iznosu od 3.325,51 eura, a točkom III. izreke odbijen je dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 4.896,89 eura zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 1. listopada 2015. Budući da tužiteljica na dospelji iznos dosuđenih zateznih kamata od 3.325,51 nije potraživala zatezne kamate jer je precizirajući tužbeni zahtjev od navedenog dijela tužbenog zahtjeva oduzela preplatu utvrđenu u konverziji, na dosuđeni iznos dospjelih zateznih kamata nije dosuđena zatezna kamata.

54. Nedospjela glavnica utvrđena je, Aneksom ugovoru o kreditu, na temelju obračuna propisanog ZID ZPK/15. pa je stoga posljedica sklopljenog ugovora među strankama koji se temelji na obračunu propisanom zakonom. Tužiteljica je sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu prihvatila tako utvrđenu visinu nove glavnice. Ona ne tvrdi da je odredba kojom je u Dodatku ugovoru o kreditu utvrđena neotplaćena glavnica ništetna niti se može izvesti zaključak da bi postojali neki razlozi ništetnosti na koje sud pazi po službenoj dužnosti kraj činjenice da je konverzija izvršena sukladno odredbama ZID ZPK/15., kako to proizlazi iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka. Budući da utuženi iznos na ime razlike glavnice nije posljedica ništetnih odredbi (o valutnoj klauzuli) iz osnovnog ugovora o kreditu već je posljedica sklopljenog Dodatka ugovoru o kreditu i izračuna konverzije izvršenog sukladno odredbama ZID ZPK/15. na kojega je tužiteljica slobodnom voljom pristala, tužiteljici ne pripada pravo zahtijevati ovu isplatu, radi čega je odlučeno kao pod točkom III. izreke, pa je tužiteljica odbijena s iznosom od 4.984,59 eura zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 1. listopada 2015., kao neosnovanim.

55. Tuženikov prigovor zastare nije osnovan. Naime, ZZP/09 (kao ni onaj raniji, a ni sada važeći ZZP) odredbe o zastari ne sadrži te se primjenjuju opće odredbe ZOO-a. Tražbine zbog povrata stečenog bez osnove zastarijevaju u općem zastarnom roku od pet godine iz čl. 225. ZOO-a. Prema odredbi čl. 241. ZOO-a, zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Prema odredbi čl. 140. ZZP/09, pokretanje ili vođenje postupka pokrenutom na temelju članka 131. ovog Zakona ne sprečava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovog Zakona ili drugim propisima koji su navedeni u članku 131. ovog Zakona, prouzročena šteta da pokretne pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv osobe kojoj je nedopuštenim postupanjem prouzročila štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen po utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokretne bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarivanje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima. Odgovarajuću odredbu sadrži i čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 19/22. i 59/23., dalje: ZZP/22.), važećeg u vrijeme pokretanja

ove parnice. No, o učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesene u skladu s čl. 131. ZPP-a na prekid zastarnog roka izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi i rješenju, poslovni broj: Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018. Pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u navedenoj odluci jest da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. S obzirom da se radi o odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesenoj u pogledu tzv. izvanredne revizije iz odredbe čl. 382. st. 2. ZPP-a, svrha koje je upravo jedinstvena primjena prava i ravnopravnosti svih u njenoj primjeni, takvim shvaćanjem je i ovaj sud vezan. Povodom ustavne tužbe podnesene protiv navedene presude Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj: U-III-2922/2018 od 20. veljače 2020. zaključuje da "ovdje spornom pitanju prekida roka zastare Vrhovni sud pristupio imajući u vidu svrhu instituta zastare s jedne strane, te svrhu sustava kolektivne zaštite potrošača s druge strane, uravnotežujući suprotstavljene interese s jedne strane potrošača kao vjerovnika te s druge strane podnositeljice kao dužnika. Stoga Ustavni sud ne nalazi ništa očito nerazumno ili proizvoljno u pravnom shvaćanju Vrhovnog suda iznesenom u ovdje osporenoj presudi." Tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetu P-1401/2012 podnesena je 4. travnja 2012., čime je došlo do prekida zastare.

56. Prema odredbi čl. 245. st. 3. ZOO-a, kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ... zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Prethodno navedeno pravno shvaćanje potvrđeno je i objedinjenim pravnim shvaćanjem donesenim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022. pod točkom 4.

57. U konkretnom slučaju, budući da se radi o zahtjevu zbog ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, zastara je ponovno počela teći od 15. lipnja 2018. zbog presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: PŽ-6632/1017 kojom je o tome pravomoćno završen kolektivni spor, pa bi zastarni rok istekao 15. lipnja 2023. tako da zastara u ovom slučaju očito nije nastupila, a tužba u ovom predmetu je podnesena 13. lipnja 2023. čime je zastara ponovno prekinuta.

58. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a, budući da su stranke djelomično uspjele u parnici.

59. Sa zahtjevima za isplatu tužiteljica je uspjela s 25,18%, a u odnosu na osnovu tužbenog zahtjeva tužiteljica je uspjela u cijelosti pa tako prosječni uspjeh tužiteljice u parnici ukupno iznosi 62,59%, a tuženikov 37,41%. Sukladno tome, tužiteljici je priznato 25,18% (62,59%-25,18%) troškova zastupanja potrebnih za vođenje parnice, a zahtjev tuženika za naknadu troškova je odbijen u cijelosti. Tužiteljici su, kao potrebni priznati troškovi: sastava tužbe prema Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 138/23.), koja se primjenjuje temeljem odredbe Tbr. 52. st. 3. ove Tarife, u iznosu od 100 bodova, sastava podnesaka od 2. travnja 2025. i 26. studenog 2025. prema Tbr. 8/1 u iznosu od po 100 bodova za svaku od navedenih radnji, zastupanja na ročištu od 9. travnja 2025., prema Tbr. 9/5 u iznosu od 25 bodova, zastupanja na ročištima od 27. svibnja 2025., 3. veljače 2026. i 12. svibnja 2026. prema Tbr. 9/1 u iznosu od 100 bodova za svaku od navedenih radnji, što zajedno iznosi 625 bodova, odnosno, prema vrijednosti

boda od 2,00 eura iz Tbr. 54. iznosi 1.250,00 eura. Tužiteljici nije priznat trošak za sastav podnesaka od 13. svibnja 2025. jer nije bio potreban za vođenje ovog postupka, s obzirom da tužiteljica u istom ponavlja navode iz podneska od 2. travnja 2025., za koji joj je trošak priznat. Budući da je tužiteljica oslobođena plaćanja pristojbi na temelju odredbe čl. 11. st. 1. t. 20. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“, broj: 118/18. i 51/23., dalje: ZSP), tužiteljici nije priznat zatraženi trošak sudske pristojbe. Navedeni troškovi priznati su joj razmjerno uspjehu od 25,18 %, odnosno u iznosu od 314,75 eura, čemu valja dodati PDV u iznosu od 78,69 eura. Osim troškova zastupanja, tužiteljici su priznati troškovi vještačenja u iznosu od 500,00 eura jer je navedeni trošak bio nužan za donošenje odluke u ovom predmetu. Tuženiku je naloženo da tužiteljici na ime naknade troškova ukupno plati 893,44 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom sukladno odredbi iz čl. 29. ZOO-a, zbog čega je odlučeno kao pod točkom IV. izreke ove presude, dok je tužiteljica odbijena s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan, zbog čega je odlučeno kao pod točkom V. izreke ove presude.

60. Na trošak je tužiteljici dosuđena i zatezna kamata od presuđenja na cjelokupni iznos troškova, na temelju odredbe iz čl. 151. st. 3. ZPP-a, zbog čega odlučeno kao pod točkom IV. izreke ove presude.

U Krapini 26. lipnja 2026.

S u d a c:

Barbara Čuček

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove je presude dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka istog.

DOSTAVITI:

1. Davorin Bukovac, odvjetnik iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Davorin Bukovac, Željko Kaselj i Jelena Turkalj sa sjedištem u Zagrebu, Sv. Duh 9, putem e-Oglasne ploče
2. Damir Metelko, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Radoslava Lopašića 6, putem e-Oglasne ploče

Broj zapisa: **9-30889-fa80a**

Kontrolni broj: **0af80-fd096-ba0b6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.